

Bál, bál, bál...

Igaz hogy ma éppen Hamvazó Szerda van, mégsem állhatom meg, hogy a szombaton elérem került keleméri báránka ízét ne idézném fel magamban. Omlós volt, szinte légiesen puha, mégis megtartotta határozottságát. A fűszerek nem rejtették el bujaságát, éppen csak kiegészítették azt. Egyszóval megint zseniális volt, számomra az est fénypontja. S hogy mi is volt maga az est? Nem más, mint a Tokaji Borbarátnők immár tizenegyedik jótekonysági bálja.

Mád nem véletlenül szervezi életét a bor köré. Mádra és egyáltalán Tokaj-hegyaljára járni egyre inkább afféle nagyon jóleső kötelességgé női ki magát. Többnyire történik arrafelé valami és ma már azt is kimondhatjuk: jó dolgok ezek. Ilyen a bál is, ahol évente egyszer sok olyan tokaji-fanatikus találkozik, akik lehet, hogy az év többi 364 napján véletlenül sem futnak össze. Jól esik szót váltani az ismerősökkel, termelőkkel, megállni egy percre az éppen tőlünk tíz éve elment Gál Tiborra emlékezve. És persze várni a borokat, finom falatokat. Amiből most is volt bőven, furmintra hangolva. Már nem újdonság, hogy – nem megsértve a vörösborosokat – komoly étkezéseket lehet fehérborokkal végig kísérni. Mondjuk, az nem árt, ha a lelőhely Tokaj... Bárány, szarvas éppúgy társra lelt ezekben a borokban, mint a finoman erőteljes füstölt pisztráng vagy éppen kacsacomb kacsamájjal.

Egyszóval bővelkedtünk. Afféle báli módon ételben-italban, jó muzsikában, remek torkú énekesekben, táncos lábú vendégekben, és ami talán a legfontosabb: jó szóban. Mert a bor is jobban esik, ha beszélhetünk róla. Most pedig már nincs más hátra, mint várni a folytatást. Mádon vagy Tokajban, Tarcalon vagy Erdőbényén. Jövőre, újra, borról, ételekről, hangokról és érzésekről. Ahogy már egy bálban szokás...